

Arrest

nr. 229 140 van 22 november 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. AHMADZADAH
Vlaanderenstraat 4
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 8 juli 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 juni 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 augustus 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 september 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat N. AHMADZADAH en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten.

De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 21 oktober 2018 en dient op 6 november 2018 een verzoek om internationale bescherming in.

Op 1 februari 2019 wordt de verzoekende partij een eerste keer op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gehoord.

Op 8 maart 2019 wordt de verzoekende partij een tweede maal gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Op 5 juni 2019 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit de stad Kaboel. U bent Tadzjieks van etnische origine en een aanhanger van de sjiitische geloofsleer. U was gehuwd met [S.], die soldaat was bij het Afghaanse leger. Samen met hem kreeg u een zoon, [F.]. Toen uw zoon ongeveer twee jaar oud was, overleed uw echtgenoot. Een tijdje na het overlijden van uw echtgenoot vertelde uw schoonbroer, [R.], dat hij met u wilde huwen. U wilde hier echter niet op in gaan. Hierop namen uw broer en uw moeder u mee naar hun huis, waar u de volgende jaren met uw zoon bleef wonen.

Nog tijdens het regime van de mudjahedin trokken uw broer en uw moeder echter naar het Verenigd Koninkrijk. Hierna keerde u met uw zoon terug naar uw eigen huis. Vanuit uw huis begon u als kleermaakster te werken om in uw levensonderhoud en dat van uw zoon te voorzien. In 1390 (Afghaanse kalender, komt overeen met de periode maart 2011 t/m maart 2012 volgens onze kalender) huwde uw zoon met een Afghaanse vrouw die in het Verenigd Koninkrijk verblijfsrecht heeft verworven. Kort hierna vertrok hij zelf ook naar het Verenigd Koninkrijk.

Vrouwen uit de buurt kwamen bij u langs om kleren te passen. U leerde ze echter ook zelf handwerk zodat ze ook zelf in hun levensonderhoud en dat van hun kinderen konden voorzien zonder daarbij op hun echtgenoten te moeten terugvallen. Na verloop van tijd hoorde u van burens dat er over u werd geroddeld. Men zei dat u de vrouwen tegen hun mannen opzette en hun tot de sjiitische geloofsleer probeerde te bekeren. In deze periode overleed de vrouw van [R.], uw schoonbroer. Hierna begon hij u opnieuw lastig te vallen. Hij zei dat hij u zou verplichten om met u te huwen. Verschillende mensen uit uw gemeenschap kwamen langs om u te vragen met [R.] te huwen, maar u hield voet bij stuk. Hierop zocht u hulp bij uw buur [M.]. Hij zei dat hij u in Afghanistan niet kon helpen maar u wel naar het buitenland kon sturen. In ruil hiervoor gaf u hem uw huis in Kaboel. Hierop regelde [M.] uw vertrek uit Afghanistan.

U verliet Afghanistan tijdens de ramadan van 2018. U kwam in België aan op 21 oktober 2018. Op 6 november diende u een verzoek om internationale bescherming in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ).

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u kopieën voor van de Britse paspoorten van uw moeder, uw zoon, uw schoondochter en uw broer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofd heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd

in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Deze samenwerkingsplicht in hoofde van het CGVS bestaat er in de eerste plaats in dat het CGVS nauwkeurige en actuele informatie verzamelt over de algemene omstandigheden in het land van herkomst (HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012, §§ 65-68; EHRM, J.K. e.a. t. Zweden, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 98). Dit vloeit logischerwijze voort uit het feit dat het doel van de procedure voor de toekenning van internationale bescherming er in bestaat na te gaan of een verzoeker al dan niet nood heeft aan internationale bescherming, en bij de beoordeling van deze beschermingsnood niet alleen rekening moet worden gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, maar ook met algemene omstandigheden in het land van oorsprong op het tijdstip waarop een beslissing wordt genomen (artikel 48/6, § 5 Vw.).

Wat de persoonlijke omstandigheden betreft, spreekt het voor zich en wijst ook het EHRM er op dat een verzoeker in wezen de enige partij is die in staat is om informatie over zijn persoonlijke omstandigheden te verschaffen. Bijgevolg rust de bewijslast, voor wat de individuele omstandigheden betreft, in beginsel op de schouders van de verzoeker, die zo spoedig mogelijk alle elementen ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming dient neer te leggen (EHRM, J.K. e.a. t. Zweden, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 96). In het licht van het voorgaande en overeenkomstig artikel 48/6, § 1, eerste lid Vw. bent u derhalve verplicht om van bij aanvang van de procedure uw volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over uw verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan u is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze relevante elementen omvatten luidens artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet onder meer, doch niet uitsluitend, uw verklaringen en alle documentatie of stukken in uw bezit met betrekking tot uw identiteit, nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van de relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, reisroutes, reisdocumentatie en de redenen waarom u een verzoek indient.

Niettegenstaande u bij de aanvang van uw persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (zie notities CGVS dd. 08.03.2019, p. 2), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Er werd immers vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde plaatsen van eerder verblijf vóór uw komst naar België. Het verschaffen van duidelijkheid over uw eerdere verblijfplaatsen is echter van wezenlijk belang voor de inschatting van de vrees voor vervolging die u stelt te koesteren. Immers, indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een verzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfsituatie voorafgaand aan zijn vertrek uit Afghanistan, dient immers te worden besloten dat de vervolgingsfeiten, die zich volgens zijn verklaringen in een plaats van eerder verblijf in Afghanistan zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden.

In casu werd vastgesteld dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat u de afgelopen dertig jaar als alleenstaande moeder in de stad Kabul hebt verbleven, terwijl dat gegeven een kernaspect uitmaakt van uw asielaanspraak.

Ten eerste wordt opgemerkt dat u vage en ongeloofwaardige verklaringen hebt afgelegd over de omstandigheden waarin uw man het leven liet. De enige tijdsindicatie die u kunt geven met betrekking tot zijn overlijden, is dat uw zoon twee jaar was toen uw man overleed (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS dd. 01.02.2019, p. 5). Gevraagd naar hoe oud u zelf was, antwoordt u niet op de vraag maar herhaalt u dat uw zoon twee jaar oud was toen zijn vader stierf (ibid.). Bovendien weet u ook niet wie de leiding over Afghanistan had op het moment dat uw echtgenoot stierf (CGVS dd. 08.03.2019,

p. 7). U verklaarde, hiernaar gevraagd, niets te weten over de omstandigheden waarin u leefde. Toen u hierop werd gevraagd of u niets kon vertellen over hoe het er in Afghanistan aan toe ging toen uw man stief, verklaarde u dat u niet zeker was of Daoud dan wel Najib aan de macht was (ibid.). Nochtans blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt dat Mohammad Daoud Khan de president van Afghanistan was van 1973 tot 1978 en dat Najibullah de president was van 1986 tot 1992. Er zit, met andere woorden, acht jaar tussen de heerschappij van deze twee presidenten. Het is dan ook vreemd en ongeloofwaardig dat u niet zou weten tijdens welk van beider heerschappijen uw echtgenoot het leven liet. Daarenboven wordt in verband hiermee opgemerkt dat u evenmin op de hoogte bent van waar uw echtgenoot, die zijn militaire dienst deed op het moment dat hij stierf, precies gestationeerd was tijdens deze dienst (ibid.). Dat u na de dood van uw echtgenoot zomaar kon weigeren om te hertrouwen met uw schoonbroer is gezien de Afghaanse context, weinig aannemelijk. Uw uitleg hiervoor, namelijk dat u wel beloofd had om niet met iemand anders te trouwen en dat de echtgenote van uw schoonbroer uw kant koos, overtuigt niet. Dit temeer omdat u verklaart dat uw familie 'niet liberaal' was (CGVS dd. 01.02.2019, p. 6 en 7).

Vervolgens wordt opgemerkt dat u ook vage, ongeloofwaardige en tegenstrijdige verklaringen hebt afgelegd over de omstandigheden waarin u met u met uw zoon vanuit het huis van uw broer terug naar uw eigen huis verhuisde om u daar als alleenstaande moeder te vestigen. Zo legde u tegenstrijdige verklaringen af over hoe oud uw zoon was toen dit gebeurde. In het kader van uw eerste persoonlijk onderhoud met het CGVS verklaarde u immers dat uw zoon tien of twaalf jaar oud was (CGVS dd. 01.02.2019, p. 6), terwijl u tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud stelde dat uw zoon dertien of veertien jaar oud was (CGVS dd. 08.03.2019, p. 8 en 9). Het is bijzonder vreemd en ongeloofwaardig dat u geen eenduidiger verklaringen kunt afleggen over welke leeftijd uw zoon had toen u alleen met hem in Kaboel achterbleef, zeker aangezien u, zoals hierboven reeds werd gesteld, wel nog wist dat uw zoon twee jaar oud was toen zijn vader overleed (zie supra). Er is bovendien, zeker in Afghaanse context, een groot verschil tussen een jongen van tien en één van veertien jaar oud. Het feit dat u hierover tegenstrijdige verklaringen aflegt, ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw relaas.

Bovendien dient in dit verband te worden opgemerkt dat u verklaarde dat het in de tijd van de mudjahedeën was dat uw broer en moeder uit Kaboel vertrokken en alleen kwam te staan met uw zoon (CGVS dd. 08.03.2019, p. 8 en 9). U stelde dat de taliban toen nog niet aan de macht waren en dat ze pas aan de macht kwamen toen u al enige tijd met uw zoon alleen woonde (CGVS dd. 08.03.2019, p. 8 en 9). U kon, hiernaar gevraagd, echter niet vertellen hoelang na het vertrek van uw moeder en broer de taliban aan de macht kwam (CGVS dd. 08.03.2019, p. 8). Nochtans werd de stad Kaboel al in september 1996 door de taliban veroverd. Uit de kopie van het Britse paspoort van uw zoon dat u in het kader van uw verzoek om internationale bescherming neerlegde, blijkt dat uw zoon op 28 december 1986 geboren is. Bijgevolg was uw zoon nog geen tien jaar oud toen Kaboel in de handen van de taliban viel. Het is dan ook bijzonder vreemd en ongeloofwaardig dat u verklaart dat op het moment dat u met uw zoon die, volgens uw eigen verklaringen, ergens tussen de tien en veertien jaar oud was, in Kaboel alleen kwam te staan in de periode van de mudjahedeën.

Daarenboven wordt opgemerkt dat uw verklaringen over de periode waarin u als alleenstaande moeder zonder familiaal netwerk in Kaboel woonde, in het geheel niet doorleefd, spontaan of gedetailleerd zijn. Zo kwam u, gevraagd om uw leven als weduwe en alleenstaande moeder van een minderjarig kind onder de taliban te beschrijven, niet verder dat te stellen dat uw leven normaal was, dat u geld verdiende met uw kledij en niet veel moest buiten komen (CGVS dd. 08.03.2019, p. 10). Toen u hierop gevraagd werd of u als alleenstaande vrouw een duidelijk merkbaar verschil kon opmerken in uw leven voor en tijdens de taliban, stelde u merkwaardig genoeg dat u geen verschil zag (ibid.). Er kan redelijkerwijze worden verondersteld dat u als weduwe en alleenstaande moeder van een minderjarig kind uitgebreider zou kunnen vertellen over uw leven onder de taliban in Kaboel en hoe dat leven verschilde van de periode voor de taliban. Het feit dat u dit niet kunt brengen uw geloofwaardigheid verder in het gedrang.

Tot slot is het niet geloofwaardig dat uw schoonbroer na verloop van dertig jaar plots opnieuw naar uw hand vroeg en deze keer wel insisterde dat u met hem moest trouwen. Daarnaast is het bevreemdend dat u de volledige naam niet kent van uw buurman aan wie u de eigendomsdocumenten van uw woning hebt geschonken als betaling voor uw reis naar Europa. Bovendien beschikt u niet eens over een (begin van) bewijs van deze transactie. Dat de 'verkoop' werd afgehandeld door de echtgenote van uw buurman en niet door hemzelf stemt, gezien de Afghaanse context, eveneens tot nadenken. Wat uw

buurman uiteindelijk met uw woning gedaan heeft wist u niet te zeggen (CGVS dd. 01.02.2019, p. 8 en CGVS dd. 08.03.2019, p. 6 en 7).

Uit wat voorafgaat blijkt dat u uw beweerde verblijf in de stad Kabul niet aannemelijk maakt, waardoor evenmin enig geloof kan worden gehecht aan de feiten die u er zou hebben meegemaakt en die de aanleiding zouden zijn geweest voor uw vlucht uit Afghanistan. Er dient dan ook te worden vastgesteld dat ten aanzien van u noch een gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet.

De door u neergelegde documenten (kopies van de Britse paspoorten van uw zoon, broer, moeder en schoondochter), tonen immers enkel aan dat u in het Verenigd Koninkrijk familieleden hebt, hetgeen in deze beslissing niet ter discussie staat.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat een verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt omwille van de algemene veiligheidssituatie in het land van herkomst. Artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het CGVS niet betwist dat u over de Afghaanse nationaliteit beschikt en oorspronkelijk afkomstig bent uit de stad Kabul. Het is evenwel een feit van algemene bekendheid dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland) en doorheen hun levensloop op duurzame wijze in meerdere regio's van Afghanistan hebben verbleven. De geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaats(en) vormen derhalve niet noodzakelijk de meest recente plaats van eerder verblijf of de meest recente regio van herkomst.

Rekening houdend met het gegeven dat het geweldsniveau en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal significant verschillend is (zie EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan Security Situation december 2017, pag. 1-70, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5ac603924.html> of <https://www.refworld.org>); het EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018, pag. 1-24, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html> of <https://www.refworld.org>), en het gegeven dat vele Afghanen binnen Afghanistan om diverse redenen migreren naar andere regio's, kan u, met betrekking tot de vraag of u bij terugkeer een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar uw Afghaanse nationaliteit, doch moet u enig verband met uw persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist (RvS 26 mei 2009, nr. 193.523). U bent er met andere woorden toe gehouden om zelf het bewijs van een dergelijk verband met uw persoon te leveren door duidelijkheid te scheppen over uw beweerde plaatsen van eerder verblijf binnen en buiten Afghanistan.

De nood aan subsidiaire bescherming moet immers in de eerste plaats getoetst worden aan de meest recente plaats van waar u voorafgaand aan uw vertrek uit Afghanistan feitelijk en duurzaam verbleven heeft, en dus niet ten aanzien van de plaats(en) waar u ooit in het verleden verbleven heeft, maar waar u (al dan niet op vrijwillige basis) de banden mee verbroken heeft. Immers, indien blijkt dat u vóór uw vertrek uit Afghanistan geruime tijd in een andere regio dan uw oorspronkelijke regio van herkomst verbleven heeft, zich er gevestigd heeft of er een duurzaam verblijf heeft gekend, dan dient deze regio bestempeld te worden als de relevante regio van herkomst die het ijkpunt moet vormen bij de beoordeling van de nood aan subsidiaire bescherming. Er kan in voorkomend geval immers redelijkerwijze van uitgegaan worden dat deze regio, en niet uw geboorteregio, uw regio van bestemming zal zijn bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan (zie EASO, Article 15(c), Qualification Directive (2011/95/EU)- A Judicial Analysis- december 2014, pag. 25-26, beschikbaar op <https://www.refworld.org/type,LEGALPOLICY,,,5a65c4334,0.html> of <https://www.refworld.org>; en de EASO Country Guidance note: Afghanistan van mei 2018 (pag.98, voetnoot 57, beschikbaar op

<https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/easo-country-guidance-afghanistan-2018.pdf> of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>). Bovendien bent u er hoe dan ook toe gehouden om duidelijkheid te verschaffen over uw opeenvolgende verblijfplaatsen binnen Afghanistan, zelfs al betreft het plaatsen waar u niet noodzakelijk op een duurzame wijze verbleven heeft, dit opdat het CGVS minstens op correcte en betrouwbare wijze kan bepalen of één van deze plaatsen van eerder verblijf in uw hoofde desgevallend als een veilig, toegankelijk en redelijk intern vestigingsalternatief kan worden aangemerkt. Het spreekt dan ook voor zich dat al uw eerdere verblijfplaats(en) vóór uw beweerde vertrek uit Afghanistan, en de omstandigheden waarin u er verbleven heeft wezenlijke aspecten betreffen bij het beantwoorden van de vraag of u een nood aan subsidiaire bescherming kan doen gelden.

Het aantonen van uw plaatsen van eerder verblijf vóór uw komst naar België is daarenboven ook in een ander opzicht cruciaal voor de beoordeling van uw nood aan internationale bescherming. Bij een jarenlang verblijf in het buitenland valt immers niet uit te sluiten dat u reeds in een derde land reële bescherming geniet in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 1° Vw., of dat dit land als een veilig derde land in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 2° Vw. kan beschouwd worden, waardoor de noodzaak aan en het recht op een subsidiaire beschermingsstatus in België komen te vervallen.

U werd daarom tijdens het persoonlijk onderhoud op de zetel van het CGVS dd. 08.03.2019 uitdrukkelijk gewezen op het belang van het afleggen van correcte verklaringen met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielerzoeken, reisroutes en reisdocumenten. U werd of op het einde van het persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk geconfronteerd met de vaststelling dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw voorgehouden verblijfplaatsen in en/of beweerde regio van herkomst in Afghanistan. U werd er vervolgens op gewezen dat het niet volstaat om louter te verwijzen naar uw Afghaanse nationaliteit en dat het voor de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming van uitermate groot belang is dat u een duidelijk zicht geeft op uw eerdere verblijfplaatsen voor uw komst naar België. Er werd tot slot beklemtoond dat indien u het CGVS niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u gedurende de laatste jaren voor uw komst naar België werkelijk heeft verbleven en geen correct zicht biedt op uw werkelijke achtergrond en leefsituatie, u evenmin de door u aangehaalde nood aan bescherming aannemelijk maakt (zie CGVS dd. 08.03.2019, p. 10).

U hield echter vol dat alles wat u verklaard hebt, de waarheid is. U voegde hieraan toe dat u door uw schoonfamilie het land hebt moeten verlaten en dat u zich het regime van de taliban en al de anderen wel herinnert, maar dat u zich gewoon de tijden niet herinnert (ibid.).

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over waar u verbleven heeft voor uw komst naar België. Desondanks het feit dat het CGVS u uitgebreid de kans heeft geboden hierover klaarheid te scheppen, blijft u ook na confrontatie met de bevindingen van het CGVS volharden in uw verklaringen, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust.

Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over waar u vóór uw komst naar België leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw plaatsen van eerder verblijf verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u een nood heeft aan subsidiaire bescherming. Rekening houdend met de hierboven geschetste Afghaanse context, en de vaststelling dat u niet aannemelijk maakt dat u tot uw beweerde datum van vertrek in de stad Kabul heeft verbleven, kan er namelijk van uitgegaan worden dat u elders, hetzij in Afghanistan, hetzij in een derde land, bescherming heeft gevonden. Bijgevolg kan er in uw hoofde niet besloten worden tot een nood aan bescherming zoals bepaald in art. 48/4, § 2 onder c van de Vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve dient nog opgemerkt te worden dat het niet aan het CGVS toekomt om te speculeren over uw (opeenvolgende) verblijfplaatsen binnen en buiten Afghanistan, noch over het element of u afkomstig bent van een regio waar geen risico aanwezig is (RvV 9 juni 2017, nr. 188 193). De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen moet evenmin bewijzen dat uw verklaringen over uw persoonlijke omstandigheden onwaar zouden zijn, en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Het is daarentegen uw taak om uw verzoek om internationale bescherming te staven en dit geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. Het komt bijgevolg aan u toe om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle elementen die de met het onderzoek van het verzoek belaste instantie relevant acht voor

de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming, aan te reiken. Uit wat voorafgaat blijkt dat u hierin manifest faalt.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade bij terugkeer.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 48/2 tot en met 48/5, 57/7ter en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 4.3, c) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: richtlijn 2004/83/EG), van artikel 27 van het koninklijk besluit van 11 maart 2013 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit), van artikel 1 van het Internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen en bijlagen, Genève, 28 juli 1951, goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, B.S. 4 oktober 1953, van de "beginselen van behoorlijk bestuur" en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

2.1.1. De verzoekende partij zet haar middel als volgt uiteen:

"2.1. Inzake vluchtelingenstatuut

De bestreden beslissing stelt ten onrechte vast dat verzoekster er niet in geslaagd zou zijn om een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève aannemelijk te maken of verzoekster een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Het is duidelijk dat de bestreden beslissing o.a. de algemene beginselen van behoorlijk bestuur schendt. Nochtans dient de verwerende partij conform het redelijkheidsbeginsel wanneer zij een beslissing neemt, die in alle redelijkheid te doen. Dit betekent dat alle belangen die bij de beslissing een rol kunnen spelen tegen elkaar moeten zijn afgewogen. In casu is dat niet gebeurd. Het is ook duidelijk dat de verwerende partij dit beginsel schendt door geen rekening te houden met belangen van verzoekster, De overheid moet daarnaast een beslissing eveneens zorgvuldig voorbereiden. Verzoekster meent dat de verwerende partij heeft nagelaten de situatie van verzoekster grondig te onderzoeken.

De motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door zijn motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig zijn. De zijnsgrond van het besluit dient gedetermineerd zijn door een correcte toepassing van het toepasselijke materiële en formele recht op de feiten uit de het administratief dossier.

Verzoekster stelt vast dat de aangehaalde redenen in de bestreden beslissing niet volstaan om de beslissing te dragen.

Uit de verklaringen van verzoekster blijkt duidelijk dat er naar voor is gekomen dat zij voldoende redenen had en heeft om minstens te vermoeden dat haar leven in Afghanistan in gevaar is gekomen.

Het verdrag van Genève definieert een vluchteling als elke persoon "die, [...] uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen [...]. "

De woorden 'gegronde vrees' hebben beide hun belang. Ze geven immers uiting aan het gegeven dat de definitie van vluchteling tegelijkertijd een subjectief (vrees) en een objectief (gegronde) element inhoudt. De persoon moet een 'vrees' koesteren. Dit wordt bepaald door de persoonlijkheid van het individu zelf: de ene zal vlugger vrees koesteren dan de andere. Twee personen, geplaatst in identieke omstandigheden, zullen niet steeds op dezelfde wijze psychologisch reageren. Het is evenwel zo dat

vrees voor vervolging op zich niet voldoende is, ook al is ze een belangrijke aanwijzing. De vrees moet ook redelijk zijn, d.w.z. kunnen verklaard worden door een aantal objectieve elementen.

Opdat iemand als vluchteling kan beschouwd worden, dient hij niet eerst vervolgd geweest te zijn: een gegronde vrees voor een —toekomstige- vervolging volstaat. Hieraan wordt duidelijk door de verwerende partij voorbijgegaan.

Een 'gegronde vrees voor vervolging' betekent niet dat er een absolute zekerheid dient te bestaan dat iemand zou vervolgd worden wanneer hij in zijn land gebleven was: een redelijke kans dat de vervolging zal plaatshebben is voldoende.

Overigens is er in artikel 48/3, §2 opgenomen wat men onder 'dadens van vervolging' in de zin van artikel 1a van het Verdrag van Genève moet begrijpen:

Dadens van vervolging in de zin van artikel 1A van het Verdrag van Genève moeten:

[...]"

In de bestreden beslissing stelt de verwerende partij dat verzoekster doorheen haar verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Verzoekster is van oordeel dat het CGVS ter zake meer rekening diende te houden met haar profiel.

In casu werd door de verwerende partij vastgesteld dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij de afgelopen dertig jaar als alleenstaande moeder in de stad Kabul heeft verbleven, terwijl dat gegeven een kernaspect is van haar asielrelaas.

De verwerende partij stelt dan ook dat verzoekster bij de aanvang van het persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op haar schouders rust en dat uit het geheel van de door haar afgelegde verklaringen en de door haar voorgelegde stukken blijkt dat ze duidelijk niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Voor zover dit betreft verzoeksters eerdere verblijfplaatsen en haar situatie, kan worden gesteld dat verzoekster inderdaad vanaf de aanvang hieromtrent klaarheid moest scheppen aangezien dit in haar belang was. Echter kan men het profiel van verzoekster niet uit het oog verliezen. Haar verklaring dat ze de afgelopen jaren als alleenstaande moeder heeft moeten overleven, maakt haar bijzonder kwetsbaar.

In de bestreden beslissing wordt hieromtrent dan ook opgemerkt dat verzoekster ook vage, ongeloofwaardige en tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd over de omstandigheden waarin zij met haar zoon vanuit het huis van haar broer terug naar eigen huis verhuisde om daar als alleenstaande moeder te vestigen. Ook wordt er in de bestreden beslissing aangehaald dat haar verklaringen over de periode waarin zij als alleenstaande moeder zonder familiaal netwerk in Kabul woonde, in het geheel niet doorleefd, spontaan of gedetailleerd zijn. Zo kwam verzoekster blijkens de bestreden beslissing, gevraagd om haar leven als weduwe en alleenstaande moeder van een minderjarig kind onder de taliban te beschrijven, niet verder dat te stellen dat haar leven normaal was, dat zij geld verdiende met haar kledij en niet veel buiten moest komen.

Gelet op en in het licht van verzoeksters nieuwe verklaringen in dit verzoekschrift en het feit dat ze thans uw Raad wel een zich biedt op haar eerdere verblijfplaatsen is minstens een nieuw onderzoek door de verwerende partij noodzakelijk. Dit zou niet alleen in het belang van verzoekster zijn die een kwetsbaar profiel lijkt te hebben, maar ook in het belang van een goede rechtsbedeling.

Verzoekster verwijst naar het onderdeel feiten waarbij verzoekster reeds de volgende feiten meedeelde: 'Verzoekster wenst in dit verzoekschrift klaarheid bieden over haar eerdere verblijfplaatsen en stelt dat ze op het CGVS niet alles heeft kunnen vertellen omdat ze -uit angst voor uitzetting- negatief beïnvloed zou zijn. Verzoekster wenst zich hieromtrent te verontschuldigen, maar stele dat ze als Afghaanse vrouw niet hooggeschoold is.

Verzoekster verklaart dat haar moeder en broer (en zijn gezin) -die momenteel in het Verenigd Koninkrijk woont en waarvan verzoekster reeds kopie neerlegde van diens paspoort- tijdens het regime van mujahidden eerst naar Pakistan (Peshawar) zouden zijn verhuisd. Verzoekster verklaart dat zij echter niet meeging aangezien het zo werd afgesproken dat eerst haar broer zich zou installeren en dat ze nadien haar moeder en broer in Pakistan zou vervoegen. Enige tijd later — toen de veiligheidssituatie zeer snel verslechterde volgens verzoekster- kwam verzoeksters broer en nam verzoekster en haar zoon mee naar Pakistan.

Verzoekster verklaart ze voor een periode van ongeveer 3 jaar in Pakistan verbleef, waarna terugkeerde naar Kabul. Verzoeksters broer en moeder trokken via Rusland naar het Verenigd Koninkrijk. Verzoekster stelt dat ze niet mee kon vanwege de financiële situatie en dan ook gedwongen was om terug te keren naar Kabul.

Verzoekster verklaart dat haar zoon in Pakistan en in Afghanistan heeft gewerkt. Verzoeksters zoon zou tot de 10de graad hebben gestudeerd. Zo zou haar zoon tapijt hebben geworven in Afghanistan, alsook zou hebben gewerkt in een kledingwinkel. In Pakistan zou hij o.a. op straat groenten hebben verkocht.

Verzoekster stelt dat haar situatie zeer precair van aard was, zeker nadat haar broer en moeder richting het Verenigd Koninkrijk trokken.

In de periode van het regime van de Taliban zou verzoeksters nogmaals Afghanistan zijn ontvlucht tezamen met haar zoon en gereisd naar Pakistan. Verzoekster verklaart dat dit zeer moeilijk was omdat ze deze keer als alleenstaande vrouw met een zoon moest reizen.

In Pakistan zou ze een huis hebben gehuurd met haar zus (die momenteel in Turkije verblijft) en een regiogenoot van haar. Zo zou immers de huur kunnen worden gedeeld. Verzoekster werd deze keer wel geholpen door haar broer die in het Verenigd Koninkrijk verbleef en haar geld opstuurde. In deze periode was verzoekster volledig afhankelijk van haar zoon die werkte en haar broer die haar financiële ondersteunde.

Verzoekster verklaart dat ze ten tijde van het regime van Karzai terugkeerde naar Afghanistan. Ze verbleef in haar ouderlijk (klein) huis die tijdens de Talibanperiode in beslag zou zijn genomen door de Taliban. “

Verzoekster kan zich met verzoenen met de opmerking van de verwerende partij dat zij vage en ongeloofwaardige verklaringen zou hebben afgelegd over de omstandigheden waarin haar man het leven liet. De verwerende partij haalt zelf aan dat verzoekster de tijdsindicatie met betrekking tot het overlijden van haar man situeerde toen haar zoon twee jaar was. De verwerende partij neemt verzoekster kwalijk dat ze niet weet wie toen de leiding had over Afghanistan. Een Afghaanse vrouw met een dergelijk profiel kan onmogelijk politieke vragen worden gesteld, zeker als die periode van lange tijd geleden dateert. Wie destijds de president was, is overigens weinig irrelevant nu de Afghaanse nationaliteit van verzoekster in de bestreden beslissing niet wordt betwist.

Dat verzoekster na de dood van haar echtgenoot zomaar kon weigeren om te hertrouwen met haar schoonbroer is volgens de verwerende partij gezien de Afghaanse context weinig aannemelijk. Verzoekster verklaarde tijdens het persoonlijk onderhoud dat zij wel beloofd had om met iemand anders te trouwen en dat de echtgenote van verzoeksters schoonbroer haar kant koos. Dit is volgens de verwerende partij niet overtuigend temeer omdat verzoekster verklaarde dat haar familie niet liberaal was. Hoe verzoekster verklaringen niet aannemelijk zijn, kan verzoekster niet volgen. Zij verklaarde immers dat ze weigerde om in te gaan op dat voorstel en hierop meeging naar het huis van haar moeder en broer. Het rapport *Decisions, Desires and Diversity: Marriage Practices in Afghanistan* van 2009 stelt dat:

“The degree of influence that a woman has changes throughout her own and the wider family's life course. A woman who may have found it difficult to influence decisions at an earlier stage in her life usually gains more authority as she becomes older,

particularly if she is widowed and perhaps also the oldest person in the family. In this case she may even become the primary decision-maker regarding the marriages of her children and grandchildren. It was reported by several men interviewed that their mother or nasaka mother (father's wife but not biological mother) had made the decision about their marriage. For example, Nader Shah,²⁴ a man in his mid 50s from rural Nangarhar explained how his nasaka mother had made the decision about his marriage as “she was old and wise” and his father had died.

Voorts wenst verzoeker te verwijzen naar de objectieve informatie die de kwetsbaarheid van verzoekster kunnen bevestigen:

“Widows

The Globe and Mail, a Canadian newspaper, in May 2016 published a series of photographs entitled “Single Mothers of Afghanistan” by documentary photographer Kiana Hayden, who introduces the topic of the series as follows:

“There is no word for single mother in the Pashto or Dari. the two major languages spoken throughout Afghanistan, yet after four decades of conflict — from the Soviet invasion to the war on terror — millions of women in Afghanistan are raising children on their own.

These women are one of Afghanistan's most vulnerable populations. Some have had to flee abusive spouses, others have lost their husbands in combat or terrorist attacks and some became pregnant before marriage and have been charged with ‘moral crimes.’ Widows in particular are seen as morally suspect or symbols of bad luck; In a country where few women are or have ever worked outside the home, many widows are forced into remarriage, frequently to a brother of their late husband, and those who choose to remarry outside the family risk losing custody of their children.” (Hayden, 12 May 2016)

A June 2016 article of Tolo News, an Afghan news and current affairs television network, mentions that 500,000 widows reside in Afghanistan:

“Based on statistics of the Labor. Social Affairs Ministry. 500,000 widows live in Afghanistan.

Among them are 70,000 who are their family's breadwinner. About 50 percent do handicraft and 37 percent working in offices.” (Tolo News, 23 June 2016)

Naheed Esar, a researcher with the Afghanistan Analysts Network (AAN), an independent non-profit research organization headquartered in Kabul that provides analysis on political issues in Afghanistan and the surrounding region, in a May 2015 article with regard to numbers of widows in Afghanistan:

Decisions, Desires and Diversity: Marriage Practices in Afghanistan, Afghanistan Research and Evaluation Unit Issues Paper Series, Deborah J. Smith, februari 2009, pag 17 <https://www.refworld.org/pdfid/4992cc722.pdf>

"According to Beyond 9/11, a US-based non-profit group that provides direct financial support to Afghan widows and their children, Afghanistan had around 1.5 million widows in 2008, of which 50.000 to 70.000 live in the capital, Kabul. Official data on the current number of widows in the country does not exist, but both Care (in a phone conversation with AAN) and the UN estimate that today there are more than two million. (1) This amounts to one of the highest numbers of widows (proportionate to the total population) in the world." (Esar, 7 May 2015)

A December 2015 article of the National Geographic, a US magazine, states that there are over 2.5 million widows in Afghanistan, quoting Paula Bronstein, a US photojournalist who has been covering Afghanistan since 2001, as saying that some 50.000 to 70.000 war widows live in Kabul alone (National Geographic, 7 December 2015). Similar figures are provided in a 2013 article by the German international broadcaster Deutsche Welle (DW) (DW, 30 January 2013).

The UN High Commissioner for Refugees (UNHCR) notes in its April 2016 Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan: "Women without male support and protection, including widows, are at particular risk. They generally lack the means of survival, given existing social norms imposing restrictions on women living alone, including limitations on their freedom of movement and on their ability to earn a living." (UNHCR, 19 April 2016, p. 63)

Naheed Esar, in her May 2015 article, provides the following overview of the situation of widows in Afghanistan:

"The average age of Afghan widows is just 35 years, says Beyond 9/11. About 94 per cent cannot read and write. About 90 per cent have children, four on average. Widowed women are also at greater risk of developing 'emotional problems and impaired psychosocial functioning than either married women or men, typically because of social exclusion, forced marriages, gender-based violence and lack of economic and educational opportunities, says the organisation. Officials of the Ministry of Women's Affairs (MoWA) add that shelter, food, earning a living and social protection are among the most pressing issues for widows. To survive, many Afghan widows weave carpets, do tailoring, beg or even engage in prostitution. But nevertheless they still lack strong governmental and community support. [...]

Before marriage, a woman is identified as the daughter of her father, after marriage as the wife of her husband. She always belongs to the male head of the family, as a kind of commodity, and also embodying the honour' of the family. Widowed women, however, in the eyes of society and their families, become 'women without identity and protection': *deg-e be-sarposh* — a pot without a lid — is the derogatory term. In most cases, they are either returned to their father's home or married to a brother-in-law [...]. But either way, they are often seen as a burden, an additional economic liability. This is even stronger in wartime when many families come under additional economic strain." (Esar, 7 May 2015)

The UN Assistance Mission in Afghanistan (UNAMA), in its Annual Report 2014 published in February 2015, reports on the findings from interviews conducted with 60 widows from across Afghanistan who have lost their husbands in conflict-related violence during 2014, highlighting the widows' social and economic situation:

"To highlight the broader social and economic impact of the conflict on the lives of Afghan women, UNAMA interviewed 60 women from all regions in Afghanistan whose husbands, all civilians, were killed or seriously injured in conflict-related violence in 2014. UNAMA found that women who were left as sole income-providers for their households after the death or injury of their husbands experienced long-lasting social and economic consequences, with poverty forcing many women to give their daughters in marriage in exchange for debts or to take their children out of school often to work. Widowed women were often particularly vulnerable to other forms of violence and abuse from family and community members." (UNAMA February 2015, p. 3) "More than one in four of the 60 women interviewed by UNAMA reported experiencing violence (from relatives and the wider community) after the loss of their husband. The most common types of violence reported were verbal abuse, expulsion from the family home, forced re-marriage, physical abuse and social ostracism. In many cases this violence began within days of the husband's death, and was most commonly inflicted by the 111-law (husband's) families. The women who spoke to UNAMA stated that violence stemmed from the belief that the

woman and her children were an economic burden after the loss of their husbands. Relatives often used the same justification to force the women to have their daughters married.

All of the women whom UNAMA interviewed stated their financial situation had worsened significantly since their husband had been killed or injured. Only one of the 60 women interviewed had been employed before the death of her husband. Several women reported they earned small amounts of money, for example as cleaners or domestic servants after their husband's death, with most women reporting they had not been able to find work. One-third of the women interviewed reported receiving some form of financial compensation from the Government after their husband's death or injury, with most receiving a small, one-off, lump-sum payment and not a regular stipend. Most women interviewed did not know how to access available compensation mechanisms available through the Ministry of Labour and Social Affairs or the President's Office, whether at provincial or central Government level noting they believed compensation payments were available only to the well-connected elite.

From the interviews, UNAMA found that only a quarter of women interviewed were able to provide for their families without receiving outside assistance. The majority were found to be fully or partially dependent on their own families (or more often on their husbands families) to provide for them. Many had been completely excluded from access to their husband's property with several women permitted to use or access their husbands assets but unaware of their rights of inheritance/property/ownership.

While more than half of women interviewed stated they were able to leave their houses unaccompanied after the loss of their husband, many mentioned increased movement restrictions and being required to be accompanied by a male relative when they left the house.

Several women interviewed stated they considered their status in the community had changed since the loss of their husband and they were viewed as a burden, or had lost social status. ...

However, despite their reduced circumstances, several women reported that their communities showed an understanding of their new situation. Most women reported feeling tolerated or supported with some women reporting an overwhelmingly negative attitude from their communities. One in four reported they had found an institution or charitable organization from which they sought assistance but only one woman reported a positive response.

The consequences of conflict-related violence extend beyond death and injuries with a lasting impact on Afghan families. Asked about their most urgent assistance requirements, the women interviewed stated they required, in order of priority: financial support; food; heating/firewood; housing; and support for their children's education. UNAMA urges relevant Government institutions to prioritize assistance to meet the basic needs of women and children widowed by conflict-related violence." (UNAMA, February 2015. pp. 15-16)

Matt Zeller. Fellow at the Truman National Security Project, a Washington, D.C.-based think tank, writes in a September 2012 article that "when an Afghan father dies, the responsibility for care of his children passes to his closest living relative — usually one of his brothers" (Zeller, 12 September 2012).

In an April 2016 email response, Lutz Rzehak, associate professor at the Central Asian Seminar of Humboldt University of Berlin, provides details on a custom known in academic literature as 'levirate marriage', which involves a widow being remarried (even against her own will) to a male patrilineal relative of her deceased husband. This mainly has the purpose of keeping the deceased man's children within the patrilineal kin group. If a widow were to marry a man outside that kin group, the group would lose any right to claim these children as their own. Moreover, economic interests may also play a role, given that it is very likely that the deceased husband's family has paid a bride price upon marriage. This can also be an incentive for keeping the widow within the kin group. As Rzehak notes, levirate is common among all ethnic groups in Afghanistan, though it is practiced with varying levels of rigidity, with differences between urban and rural areas:

„Es handelt sich um einen Brauch, der in der ethnologischen Literatur als Levirat bezeichnet wird. Danach wird eine Witwe notfalls auch gegen ihren Willen an einen männlichen Verwandten (in patrilinearer Abstammung) ihres verstorbenen Ehemannes weiterverheiratet. Das dient vor allem dem Zweck, die Kinder, die der verstorbene Mann gezeugt hat und die als Mitglieder seiner patrilinearen Verwandtschaftsgruppe gelten, in dieser Verwandtschaftsgruppe zu behalten. Würde die Witwe einen fremden Mann heiraten, würde diese Verwandtschaftsgruppe die Hoheit über diese Kinder verlieren. Hinzu kommen gegebenenfalls wirtschaftliche Aspekte. Bei der Eheschließung wurde durch die Verwandtschaftsgruppe des verstorbenen Mannes sehr wahrscheinlich ein Brautgeld bezahlt. Auch das kann Motivation dafür sein, die Witwe in der Verwandtschaftsgruppe des Mannes zu behalten. Der Brauch des Levirats ist in Afghanistan ein Prinzip bei allen Völkern verbreitet, auch wenn er nicht überall gleich streng gehandhabt wird. Unterschiede bestehen am ehesten zwischen ländlichem und urbanem Raum, ... Die Kinder eines verstorbenen Mannes gehören nach allgemeiner Auffassung auch nach dem Tod ihres Vaters zu dessen patrilinearer Verwandtschaftsgruppe. Das ist Brauch.“ (Rzehak, 7 April 2016)

Afghanistans 's Central Statistics Organisation (CSO) and the United Nations Children 's Fund (UNICEF) state in a joint report on their 'Afghanistan Multiple Indicator Cluster Survey 2010- 2011 ', conducted in June 2012:

"In Afghanistan, orphanhood is not always defined in the same way as elsewhere in the world. Yateem is the term used to refer to a child whose father is dead, and this term is also usually used to describe a child considered to be an orphan, while the term yasir is used to refer to a child whose mother is dead, and such children are often not considered to be orphans. A common definition used more broadly in Muslim societies is any child who is bereft of parental care due to the death or disappearance of a mother or a father, or due to abandonment. In this report, an orphan is defined as any child who has lost one parent. " (CSO/UNICEF, June 2012, p. 131) An April 2011 report of the UN Committee on the Rights of the Child (CRC) states that in Afghanistan, children who have lost their father are often seen as orphans. They may thus be separated from their mother, especially if she refuses to marry a male member of her deceased husband's family (CRC, 8 April 2011. p. 9).

The Lacuna Magazine, a UK-based online magazine focusing on human rights issues, notes in a July 2015 article:

"According to Sharia teachings, widows only get an eighth of the inheritance from their spouse's death if the husband has children (if not, one quarter). The rest is distributed amongst other family members. And widows rarely qualify for support if they have a son aged 18 years or older, but an adult son is no guarantee that a widow will be supported by her family. " (Lacuna. July 2015)

The February 2016 UNAMA annual report on protection of civilians in armed conflict states that "the Government for its part continued to struggle to adequately support - or recognize - women-headed households that had lost their primary breadwinners due to the conflict. (UNAMA, February 2016, p. 14). Further information on war widows is provided in a November 2015 Wall Street Journal (WSJ) article:

WSJ — Wall Street Journal: After Decades of Conflict, Many Afghan Women Struggle to Survive on Their Own, 3 November 2015 (see attached PDF file)"²

Er is verder weinig concrete elementen om te betwijfelen dat verzoekster een weduwe is.

Voorts kan niet worden betwist dat verzoekster naar de Afghaanse normen al wat op leeftijd is. Er dient geen twijfel te bestaan over het specifieke profiel van verzoekster, namelijk dat van een weduwe, sijnische vrouw, die getraumatiseerd is, en Afghanistan ontvlucht is.

De verwerende partij heeft evenwel ten onrechte het asielrelaas van verzoekster niet onderzocht. In de bestreden beslissing wordt opgeworpen dat aangezien verzoekster haar verblijf in de stad Kabul niet Austrian Centre for Country of Origin and Asylum Research and Documentation, Query response on Afghanistan: Rights of single mothers (widows and divorced women): Legislation and practices [a-10170], 2 juni 2017, <https://www.ecoi.net/en/document/1406983.html>

aannemelijk heeft gemaakt dat er daardoor evenmin enig geloof kan worden gehecht aan de feiten die verzoekster er zou hebben meegemaakt en die de aanleiding zouden zijn geweest voor haar vlucht uit Afghanistan. Om het profiel van verzoekster te analyseren, diende de verwerende partij eveneens de feiten onderzoeken.

De resterende twijfels of tegenstrijdigheden in het relaas van verzoekster lijken irrelevant om zich te kunnen uitspreken over haar gegronde vervolgingsvrees of reële risico op ernstige schade. Uw Raad vindt het immers niet noodzakelijk dat elk individueel element van een asielrelaas geloofwaardig is om zich over de vrees te kunnen uitspreken als er reeds voldoende onbetwiste elementen zijn om dat te kunnen doen:

"[...] onder voorbehoud van de toepassing van de uitsluitingsclausule, laat de te beantwoorden vraag in het stadium van het onderzoek met betrekking tot de toekenning van het vluchtelingenstatus zich samenvatten in het nagaan of de asielzoeker al dan niet redenen heeft om te vrezen vervolgd te worden omwille van één van de motieven van de Conventie van Genève; zelfs al is het geloofwaardigheidsonderzoek waartoe meestal overgegaan wordt, in regel een noodzakelijke stap om een antwoord op die vraag te verkrijgen, er moet vermeden worden dat deze stap de vraag zelf overschaduwde; indien er twijfel bestaat over de waarheid van bepaalde feiten of over de oprechtheid van de asielzoeker, dan nog ontslaat de vaststelling van die twijfel ons niet van de plicht uiteindelijk na te gaan of er geen vervolgingsvrees bestaat die voldoende kan aangetoond worden, ondanks die twijfel, door de gegevens eigen aan de zaak die wel als onbetwist aangenomen kunnen worden.

Het profiel van verzoekster vormt dit 'minimum aan elementen' waarmee de verwerende partij een beeld van haar beschermingsnood kan vormen.

UNHCR schetst in zijn richtlijnen voor het beoordelen van asielaanvragen van Afghanen een aantal risicoprofielen die een hoge beschermingsnood hebben. Daaronder bevinden zich een heel aantal specifieke vrouwenprofielen:

"h) Women in the Public Sphere Although women have attained some leadership roles in Afghan Government and civil society since 2001, including as judges and members of parliament, women in the

public sphere and those holding public office continue to be subjected to threats, intimidation and violent attacks.²⁹¹ There are reports of pervasive targeting of women in the public sphere, including female parliamentarians, provincial council members, civil servants, journalists, lawyers, police officers, teachers, human rights activists and women working for international organizations.²⁹² They have been targeted by AGEs,²⁹³ local traditional and religious power-holders, community members, and government authorities.²⁹⁴ Women who seek to engage in public life are often perceived as transgressing social norms, condemned as "immoral" and targeted for threats and intimidation, harassment, or violence, including killings. ²⁹⁵Law enforcement agencies have reportedly failed to combat impunity for harassment and attacks against women in the public sphere.²⁹⁶ "

EN

"7. Women with Certain Profiles or in Specific Circumstances ⁴²⁸ Since 2001, the Government has taken a number of steps to improve the situation of women in the country, ⁴²⁹ including the adoption of measures to increase women 's political participation⁴³⁰ and the establishment of a Ministry for Women's Affairs.⁴³¹ However, the incorporation of international standards for the protection of women's rights into national legislation has run into recurrent difficulties. The Law on Elimination of Violence against Women (EVA W law) was approved by presidential decree in 2009, but continued to be opposed by conservative Members of Parliament and other conservative activists.⁴³² The revised Penal Code of Afghanistan, which was adopted by presidential decree on 4 March 2017, initially incorporated all the provisions of the EVAW law, and strengthened the definition of rape. ⁴³³ However, in response to opposition from conservatives, in August 2017 President Ghani ordered the Ministry of Justice to remove the EVA W chapter from the new Penal Code.⁴³⁴ While the new Penal Code entered into force in February 2018, a presidential decree dated 3 March 2018 clarified that the 2009 EVA W law continued to remain in force as a stand-alone law. ⁴³⁵"

Deze specifieke informatie is zondermeer van toepassing op de onbetwiste elementen van het asielrelaas verzoekster, nl. haar profiel van weduwe Verzoeksters verklaringen dienen dan ook gekaderd worden aan de hand van haar profiel en de beschikbare objectieve informatie.

Het kan verzoekster verweten worden dat ze met betrekking tot eerdere verblijfplaatsen niet heeft meegewerkt met de verwerende partij, maar dit impliceert geenszins dat verzoekster geen weduwe zou zijn. Ten onrechte gaat de verwerende partij voorbij aan het feit dat verzoekster hier in België is en dan ook kopieën van de Britse paspoorten van haar moeder en zoon, schooldochter en broer heeft neergelegd.

Geconcludeerd kan worden dat de verwerende partij het onderzoek inzake het profiel van verzoekster niet mocht beperken tot het loutere verblijf in de stad Kabul, maar diende in het licht van artikel 48/3 §4, d

UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan, 30 augustus , 45-46, <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html>

UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan, 30 augustus , 66-67 <https://www.refworld.org/docid/5b8QQ0109.html>

van de Vreemdelingenwet, tevens rekening houden met de sociale implicaties van haar profiel in de Afghaanse context.

2.2. Subsidiäre bescherming

Ondanks de voldoende onbetwiste en objectieve elementen in de asielaanvraag van verzoekster om tot de erkenning van haar vluchtelingenstatuut over te gaan, is het duidelijk dat verzoekster bij een terugkeer naar Afghanistan ook een reëel risico loopt op ernstige schade conform artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

In het rapport UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan 30 August 2018⁶ wordt gesteld dat Kabul geen intern vluchtalternatief biedt. De Verenigde Naties duidt de provincie Kabul als de plaats met het grootste aantal burgerslachtoffers, voornamelijk door de willekeurige aanvallen in de stad Kabul. Burgers die deelnemen aan het openbaar leven lopen wel degelijk dagelijks gevaar. Daarbij dient ook in rekening te worden gebracht dat de socio-economische situatie van de stad onhoudbaar is geworden door de enorme bevolkingsgroei van de laatste jaren. Het grootste deel van de inwoners van de stad leeft in informele huizen of in sloppenwijken en meer dan de helft van de huishoudens heeft te kampen met ernstige voedselonveiligheid. Daardoor besluit UNHCR dat Kabul geen intern vluchtalternatief biedt.

Blijkens EASO Country of Origin Information Report Afghanistan Security Situation van mei 2018 is de veiligheidssituatie in Kabul verergerd:

"Insurgent groups in Kabul (City/Province) Both the Taliban and IS carry out high-profile attacks in Kabul city (62), and the Haqqani network is also said to commit attacks in Kabul city (63). In total in 2017, ISKP claimed responsibility for 14 suicide and complex attacks in Kabul city (64). Analyst Thomas Ruttig stated that 'it is increasingly difficult to assess the claims and to attribute responsibility' He added that

'there are indications that the diverse pro-IS groups are claiming attacks that have not been carried out by them' (65). Specifically for Kabul, both Ruttig and UN AM A suggested that some attacks may be executed by 'terror cells' or 'terrorists for hire' inside the city, on behalf of several insurgent groups (66). US officials are reported to fear overlap and convergence in enabling networks of both the Haqqani Network and the ISKP in Kabul (67).

According to independent analyst Ruttig, there has been a 'peak of attacks' in January 2018, although the modus operandi of the Taliban have not changed (68).

[https://www.fefworld.org/docid/5b8cX\)01](https://www.fefworld.org/docid/5b8cX)01) OAhtinl

According to a BBC study of January 2018, based on research conducted between 23 August and 21 November 2017, the Taliban have a 'medium active and physical presence' in Surobi, defined as being attacked at least three times a month, and 'low' activity/presence (district attacked at least once in three months) in the districts of Paghman, Farza, Qarabagh, Musayi, Khak-e Jabbar and Surobi (69).

In the period 1 January 2017 - 31 January 2018, ISKP-related incidents (acts of violence against civilians and skirmishes) were reported in sources consulted by ACLED in Kabul Province (70). "

Ook in het rapport 'General Security Situation in Afghanistan and Events in Kabul' en 'Overview of security in Afghanistan' (gepubliceerd op 29 mei 2019) blijkt dat het geweld in Afghanistan sterk is toegenomen." Hierna citeert en verwijst de verzoekende partij uit/naar 26 verschillende (pers)artikels van oktober 2018 tot mei 2019 om alzo een overzicht te geven van de veiligheidsincidenten in Afghanistan. Tot slot stelt de verzoekende partij dat: "Ook de objectieve berichtgeving over de huidige situatie in Afghanistan is allesbehalve rooskleurig, de rode draad in het verhaal is dat burgers ten prooi vallen aan het geweld dat zich dagelijks afspeelt in Afghanistan. Omwille van al deze redenen kan de bestreden beslissing aldus niet gehandhaafd worden en dient deze te worden vernietigd. De objectieve informatie toont immers meer dan voldoende aan dat de veiligheidssituatie in Afghanistan uiterst precair kan worden genoemd. Ook de overheid kan de veiligheid van de burgers niet garanderen. Het geweld dat er door de terroristen uitgevoerd wordt, zorgt voor een onzeker bestaan in het land. Het enig middel is gegrond."

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient daarbij niet noodzakelijk op alle aangevoerde argumenten in te gaan.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoekers verzoek om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een gemotiveerd arrest te vellen dat aangeeft om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.2. De bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald.

De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming.

Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.3. Onderzoek van de aanvraag tot internationale bescherming

De verzoekende partij betoogt de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit de stad Kaboel. De verzoekende partij verklaart dat haar echtgenoot soldaat was bij het Afghaans leger. Hij zou overleden zijn toen verzoeksters zoon twee jaar oud was. De verzoekende partij vervolgt dat een tijd na het overlijden van haar echtgenoot haar schoonbroer met haar wou trouwen. De verzoekende partij stelt dat ze dit niet wou, en daarom haar broer en moeder haar in huis hebben genomen. De verzoekende

partij zou daar gedurende een aantal jaren hebben gewoond. De verzoekende partij stelt vervolgens dat gedurende het regime van de Mudjahedin haar broer en moeder naar het Verenigd Koninkrijk vertrokken zijn. Ten gevolge hiervan zou de verzoekende partij naar haar eigen huis vertrokken zijn. De verzoekende partij verklaart dat ze als kleermaakster gewerkt heeft om in haar levensonderhoud te voorzien. De verzoekende partij vervolgt dat in 1390 haar zoon met een Afghaanse vrouw getrouwd is, die over verblijfsrecht in het Verenigd Koninkrijk beschikte. Kort hierna is haar zoon ook naar het Verenigd Koninkrijk vertrokken alwaar hij zou verblijven. De verzoekende partij verklaart dat vrouwen uit de buurt bij haar kwamen om kleren te passen. Ze leerde hen ook zelf handwerk zodat ze ook zelf in hun levensonderhoud en dat van hun kinderen konden voorzien zonder daarbij op hun echtgenoten te moeten terugvallen. Na verloop van tijd zou de verzoekende partij hebben vernomen van burens dat er over haar werd geroddeld, met name dat zij vrouwen tegen hun mannen opzette en hun tot de sjjiitische geloofsleer probeerde te bekeren. In deze periode overleed de vrouw van R., verzoeksters schoonbroer. De verzoekende partij stelt dat hij opnieuw eiste dat ze met hem zou trouwen. Verschillende mensen uit haar gemeenschap kwamen bij haar langs om haar te vragen met R. te huwen. De verzoekende partij zou dit steeds geweigerd hebben. Hierop zocht de verzoekende partij hulp bij haar buur M. Hij hielp de verzoekende partij om te vluchten naar het buitenland. Tijdens de ramadan van 2018 zou de verzoekende partij Afghanistan verlaten hebben.

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat: *“De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, [...], terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en [...]”*. Volgens de tweede paragraaf van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet bestaat ernstige schade uit:

“a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Zoals blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing zoals hoger weergegeven weigert de verwerende partij omwille van verschillende redenen de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekende partij.

Voor de toekenning van internationale bescherming is het essentieel dat de verzoekende partij haar identiteit, nationaliteit en herkomst uit de regio aannemelijk kan maken.

In casu wordt de identiteit en de nationaliteit van de verzoekende partij niet betwist. In de bestreden beslissing stelt de commissaris-generaal dat niet wordt betwist dat de verzoekende partij over de Afghaanse nationaliteit beschikt en dat zij oorspronkelijk afkomstig is uit de stad Kaboel. De Raad ziet ook geen redenen om aan deze elementen te twijfelen. Uit de bestreden beslissing blijkt dat het profiel van de verzoekende partij, met name dat zij als alleenstaande vrouw in Kaboel gewoond zou hebben, betwist wordt. Specifiek met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus stelt de verwerende partij dat de verzoekende partij haar beweerde verblijf in de stad Kaboel niet aannemelijk maakt. Voorts geeft de verwerende partij aan dat het een feit van algemene bekendheid is dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn, en doorheen hun levensloop op duurzame wijze in meerdere regio's van Afghanistan verbleven hebben. De verwerende partij vervolgt dat de geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaats niet noodzakelijk de meest recente plaats van eerder verblijf of de meest recente regio van herkomst vormen. In dit dossier concludeert de verwerende partij dat: *“Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over waar u verbleven heeft voor uw komst naar België. Desondanks het feit dat het CGVS u uitgebreid de kans heeft geboden hierover klaarheid te scheppen, blijft u ook na confrontatie met de bevindingen van het CGVS volharden in uw verklaringen, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust.*

Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over waar u vóór uw komst naar België leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw plaatsen van eerder verblijf verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u een nood heeft aan subsidiaire bescherming. Rekening houdend met de hierboven geschetste Afghaanse context, en de vaststelling dat u niet aannemelijk maakt dat u tot uw beweerde datum van vertrek in de stad Kabul heeft verbleven, kan er namelijk van

uitgegaan worden dat u elders, hetzij in Afghanistan, hetzij in een derde land, bescherming heeft gevonden. Bijgevolg kan er in uw hoofde niet besloten worden tot een nood aan bescherming zoals bepaald in art. 48/4, § 2 onder c van de Vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve dient nog opgemerkt te worden dat het niet aan het CGVS toekomt om te speculeren over uw (opeenvolgende) verblijfplaatsen binnen en buiten Afghanistan, noch over het element of u afkomstig bent van een regio waar geen risico aanwezig is (RvV 9 juni 2017, nr. 188 193). De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen moet evenmin bewijzen dat uw verklaringen over uw persoonlijke omstandigheden onwaar zouden zijn, en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Het is daarentegen uw taak om uw verzoek om internationale bescherming te staven en dit geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. Het komt bijgevolg aan u toe om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle elementen die de met het onderzoek van het verzoek belaste instantie relevant acht voor de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming, aan te reiken. Uit wat voorafgaat blijkt dat u hierin manifest faalt.”

De Raad merkt op dat de verwerende partij op grond van artikel 4.2 van de richtlijn 2011/95/EU, zoals omgezet in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, mag verlangen dat de verzoekende partij haar verklaringen en documentatie ter staving van haar nationaliteit, identiteit, inclusief zijn geboorteplaats en “land(en) en plaats(en) van eerder verblijf” voorlegt. De verplichting om mee te werken aan de vaststelling van de plaatsen van eerder verblijf, houdt niet in dat de verzoekende partij het bewijs moet leveren “recent en rechtstreeks” uit een bepaalde regio te komen alvorens zij in een lidstaat haar verzoek om internationale bescherming indient. Wel kan van de verzoekende partij worden verwacht dat zij duidelijkheid schept over haar geboorteplaats en haar verschillende verblijfplaatsen in Afghanistan, zowel de eerdere als laatste verblijfplaatsen, zodat de werkelijke regio van herkomst kan worden bepaald. Het bepalen van de werkelijke regio van herkomst is des te meer van belang wanneer deze streek de plaats is waar de verzoekende partij de bron van haar ernstige schade situeert. Het is dan immers de werkelijke streek van herkomst in functie waarvan de vrees het risico op ernstige schade zal worden onderzocht. Hierbij merkt de Raad op dat de geboorteplaats en eerdere verblijfplaatsen in Afghanistan, enerzijds, niet steeds noodzakelijk de werkelijke regio van herkomst vormen, maar anderzijds wel indicatief kunnen zijn bij het bepalen van de regio ten aanzien waarvan het risico dient te worden beoordeeld. In dit verband wijst de Raad er nog op dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid op het Afghaanse grondgebied een reëel risico op de in artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging zou lopen.

Met betrekking tot het eventuele risico op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet benadrukt de Raad dat het essentieel is dat de verzoeker om internationale bescherming zijn herkomst uit de regio waar hij stelt dergelijk risico bij terugkeer te lopen aannemelijk maakt.

In casu houdt de verzoekende partij vol dat zij in de jaren voor haar vertrek in Kaboel heeft gewoond. In haar verzoekschrift stelt zij dat zij tweemaal een tijd in Pakistan heeft gewoond, doch dat zij tijdens het regime van Karzai (2002-2014) is teruggekeerd naar Kaboel. Aldus beweert zij dat zij minstens sedert 2014 (terug) in Kaboel woonde.

Ter staving van haar vluchtrelaas legt de verzoekende partij de volgende stukken neer: kopies van de Britse paspoorten van haar moeder, haar zoon, haar schoondochter en haar broer.

Ter terechtzitting legt de verzoekende partij de volgende stukken neer: kopie paspoort zoon, 9 bankafschriften van de periode 2016-2017; de visumaanvraag van haar zoon dd. 17 februari 2011.

Deze stukken zijn op zich onvoldoende om aan te tonen dat de hoofdstad Kaboel de regio van herkomst van de verzoekende partij is. De kopies van de paspoorten tonen enkel aan dat bepaalde personen in het Verenigd Koninkrijk verblijven. De bankafschriften tonen aan dat er geld aan de verzoekende partij wordt overgeschreven, doch kan op basis van de voorgelegde bankafschriften niet afgeleid worden dat de verzoekende partij in Kaboel verbleef in de periode 2016-2017. Op de visumaanvraag van 17 februari 2011 wordt weliswaar een adres in Kaboel vermeld, maar wordt eveneens aangegeven dat haar zoon aldaar levenslang verbleven heeft. Nochtans verklaart de verzoekende partij ter terechtzitting dat

ze gedurende een bepaalde periode in Pakistan verbleven heeft, doch dat zij tijdens het regime van Karzai (2002-2014) is teruggekeerd naar Kaboel.

Gelet op hetgeen voorafgaat, volstaan deze documenten op zich niet om in deze stand van zaken Kaboel hoofdstad als regio van herkomst geloofwaardig te bevinden. Bijgevolg moet worden nagegaan of de overige verklaringen van de verzoekende partij voldoende consistent, precies, volledig en aannemelijk zijn opdat de relevante elementen van haar asielrelaas, in samenhang met de voorgelegde documenten, geloofwaardig kunnen worden geacht.

De Raad wijst er vooreerst op dat het administratief dossier 4 gehoorverslagen bevat, met name de stukken 5A, 5B, 5C en 5D. De stukken van 5A en 5C zijn kopies van hetzelfde gehoorverslag van 8 maart 2019. De stukken 5B en 5D betreffen eveneens kopies van hetzelfde gehoorverslag van 1 februari 2019. Op basis van de stukken van het administratief dossier blijkt aldus dat de verzoekende partij tweemaal gehoord werd.

De Raad stelt echter vast dat uit de gehoorverslagen van 1 februari 2019 en 8 maart 2019 (stukken 5A, 5B, 5C en 5D) niet blijkt dat de verzoekende partij, gelet op de vragen die haar werden gesteld, voldoende heeft kunnen aantonen dat zij de laatste jaren voor haar vertrek naar België in Kaboel heeft gewoond. Uit de gehoorverslagen blijkt dat er voornamelijk gefocust wordt op haar vluchtrelaas (stuk 5A, gehoorverslag 8 maart 2019, p.3-4; stuk 5B, gehoorverslag 1 februari 2019, p.5-6), haar vlucht en reisweg (stuk 5A, gehoorverslag 8 maart 2019, p. 4-6; stuk 5B, gehoorverslag 1 februari 2019, p.1), haar profiel als alleenstaande vrouw (stuk 5A, gehoorverslag 8 maart 2019, p.7, stuk 5B, gehoorverslag 1 februari 2019, p.6-7), haar ervaringen in Kaboel tijdens en na het bewind van de taliban, (stuk 5A, gehoorverslag 8 maart 2019, p.8-10), de verblijfplaatsen van haar familieleden (stuk 5A, gehoorverslag 8 maart 2019, p.3; stuk 5B, gehoorverslag 1 februari 2019, p.4), de geboorteplaats van haar zoon die ondertussen meerderjarig is (stuk 5B, gehoorverslag 1 februari 2019, p.7); haar werk in Afghanistan (stuk 5B, gehoorverslag 1 februari 2019, p.7). Enige vragen omtrent recente ontwikkelingen in de stad Kaboel, hoe de verzoekende partij de laatste jaren in Kaboel heeft ervaren, enzovoort ontbreken. Het onderzoek van de commissaris-generaal heeft zich hoofdzakelijk toegespitst op haar voorgehouden profiel van alleenstaande vrouw, doch werden onvoldoende vragen gesteld om *in casu* haar regio van herkomst te bepalen en om na te gaan of er al dan niet geloof aan het beweerde recente verblijf in Kaboel kan gehecht worden. Ondanks het feit dat de verzoekende partij haar verklaringen in haar verzoekschrift heeft gewijzigd aangaande eerdere verblijven in Pakistan, kan niet zonder een verder terdege onderzoek gesteld worden dat er geen geloof gehecht kan worden aan het beweerde recente verblijf in Kaboel. Haar voorgehouden profiel van alleenstaande vrouw en haar voorgehouden verblijf in Kaboel zijn twee onderscheiden elementen die elk op zich dienen onderzocht te worden.

De elementen aanwezig in het administratief dossier en bijgebracht door de verzoekende partij laten de Raad niet toe dit verder te onderzoeken in het kader van onderhavig beroep.

In acht genomen wat voorafgaat en mede in aanmerking genomen dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de nodige onderzoeksbevoegdheid ontbeert, ontbreekt het de Raad aldus aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bijgevolg dient de bestreden beslissing overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet te worden vernietigd.

Voorgaande vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde middelen en grieven niet verder te onderzoeken.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 6 juni 2019 wordt vernietigd.

Artikel 3

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig november tweeduizend negentien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. RYCKASEYS